

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agatha Christie®

CRIMĂ

LA VICARIAT

Traducere din limba engleză
de CEZAR OCTAVIAN TABARCEA

București
2019

CUPRINS

Capitolul I	5
Capitolul II	16
Capitolul III	30
Capitolul IV	43
Capitolul V	57
Capitolul VI	68
Capitolul VII	83
Capitolul VIII	89
Capitolul IX	99
Capitolul X	110
Capitolul XI	122
Capitolul XII	135
Capitolul XIII	153
Capitolul XIV	164
Capitolul XV	175
Capitolul XVI	189
Capitolul XVII	208
Capitolul XVIII	220
Capitolul XIX	234

Capitolul XX	247
Capitolul XXI	257
Respect pentru oameni și cărți	
Capitolul XXII	265
Capitolul XXIII	286
Capitolul XXIV	298
Capitolul XXV	308
Capitolul XXVI	329
Capitolul XXVII	347
Capitolul XXVIII	353
Capitolul XXIX	357
Capitolul XXX	367
Capitolul XXXI	382
Capitolul XXXII	387

CAPITOLUL I

Nu eram sigur de unde ar trebui începută această poveste, dar, în cele din urmă, m-am hotărât asupra unei scene petrecute într-o miercuri, la vicariat, pe când ne luam dejunul. Cu toate că, în linii mari, discuția nu este relevantă pentru chestiunea de față, a inclus totuși câteva momente care au influențat evenimentele ulterioare.

Tocmai terminasem de tăiat în felii o bucată de carne de vită fiartă (că veni vorba, era extrem de tare); așezându-mă la loc pe scaun, am emis ipoteza, foarte nelalocul ei pentru un om înveșmântat în haina preoțească, cum că, dacă se găsea cineva să-l ucidă pe colonelul Protheroe, această persoană putea face un mare bine umanității. Pe dată, Tânărul meu nepot, Dennis, mi-a replicat:

— Când moșul o să fie găsit zăcând într-o baltă de sânge, o să ne aducem aminte de ce-ai spus și asta va fi rău pentru dumneata. Mary o să depună

și mărturie, nu-i aşa, Mary? O să povestească în amănunt cum fluturai cuțitul de tăiat carne, cu gesturi amenințătoare...

Mary este fată în casă la vicariat, dar asta reprezintă doar o scurtă oprire din drumul care s-o ducă spre un serviciu mai bun și mai bine plătit. Auzind ce se vorbea, ea s-a mulțumit să spună, cu o voce foarte răsunătoare și seacă:

— Legumele!

Apoi, cu un gest feroce, a trântit un platou pe masă, în fața lui Dennis.

— Așa de rău ți-a mers cu colonelul? m-a întrebat soția mea, pe un ton milos.

N-am putut să-i răspund imediat, fiindcă Mary, după ce așezase legumele pe masă, cu un zgomot ca de tunet, mi-a vîrât sub nas un platou cu găluști absolut dezgustătoare, de apoase ce erau. Am refuzat-o politicos, iar ea a lăsat platoul pe masă, cu gesturi bruște, și a ieșit.

— Păcat că sunt așa o proastă gospodină, s-a auzit glasul soției mele, cu o nuanță sinceră de regret.

M-am simțit înclinat să-i dau dreptate. Pe soția mea o cheamă Griselda — nume foarte potrivit pentru o soție de preot. Numai că potrivelile se termină aici. Spre exemplu, ea nu este deloc blajină. Am crezut dintotdeauna că un om al bisericii nu trebuie să se însoare. Nici acum nu-mi

dau seama ce m-a făcut să-o implor pe Griselda să mă ia de bărbat, la numai douăzeci și patru de ore după ce-o cunoscusem. Am spus mereu sus și tare că însurătoarea este o problemă foarte serioasă și că nimeni nu trebuie să facă acest pas fără să-l cântăreasă îndelung înainte, și că lucrul cel mai important este potriveala gusturilor și a stilului de viață. Griselda este cu aproape douăzeci de ani mai Tânără ca mine, îți ia mințile de drăguță ce e, dar mai e și complet incapabilă de a lua lucrurile în serios. Nu se pricepe la nimic, iar traiul alături de ea este un mare efort. După cum se poartă, s-ar zice că parohia mea este o uriașă farsă, pusă la cale numai pentru distrația ei. Am încercat să-o educ și am eşuat. Sunt mai convins ca niciodată că, pentru un cleric, celibatul este situația cea mai potrivită. I-am spus asta și Griseldei, pe ocolite, de mai multe ori, dar ea s-a mulțumit, de fiecare dată, să râdă.

— Scumpa mea, i-am spus atunci, dacă ai încerca să ai puțină grijă...

— Uneori, am, mi-a răspuns Griselda. Însă, una peste alta, am impresia că lucrurile merg și mai rău, atunci când mă străduiesc să mă ocup eu însămi. E impede că nu sunt făcută pentru gospodărie. Mi se pare că e mai bine să las totul pe seama lui Mary și să mă consolez cu ideea că

mă voi simți stință și că voi avea la masă numai feluri proaste.

— „Și cu soțul tău cum rămâne, iubito? am întrebat-o eu, cu reproș, după care, păcătuind ca diavolul care cita din Sfânta Scriptură pentru a-și atinge scopurile, am continuat: „Și să se ocupe ea de cele ce țin de gospodărie...“

— Ia gândește-te cât ești de norocos că nu ai ajuns în situația de-a fi sfâșiat de lei, m-a întreupt pe dată Griselda. Sau ars pe rug. Mâncarea proastă, praful și viespile moarte nu sunt un motiv de supărare și agitație. Mai povestește-mi de colonelul Protheroe. Un noroc au avut și primii creștini — pe atunci nu existau epitropi pe lângă biserici.

— Ce bătrân brutal, arțagos și plin de el, a intervenit Dennis. Nu mă mir că prima soție și-a luat lumea în cap.

— Păi, ce altceva putea să facă? s-a întrebat soția mea.

— Griselda, i-am spus eu aspru, te rog să nu mai vorbești aşa.

— Hai, iubitule, mi-a răspuns cu multă afecțiune, povestește-mi. De data asta, ce-a mai fost? Tot domnul Hawes, care face plecăciuni, dă din cap și se încchină tot timpul?

Hawes este noul diacon — sosit de curând la noi. Nu trecuseră pe atunci decât vreo trei săptămâni

de când apăruse. E un om foarte bisericos și ține post în fiecare vineri. Iar colonelul Protheroe era foarte pornit împotriva ceremoniilor de orice fel.

— Nu, de data asta nu. A mai zis câte ceva, dar numai în treacăt. De data asta, totul a pornit de la doamna Price Ridley și de la bancnota ei ne-norocită de-o liră.

Doamna Price Ridley face parte din parohia mea și este o persoană foarte cucernică. În ziua când comemora moartea fiului ei, venise la slujba de dimineață și pusese o bancnotă de o liră în cutia milei. Ceva mai târziu, citind lista colectelor, constatase, îndurerată, că suma cea mai mare pronenită acolo era de zece șilingi. Mi se plânsese și mie, iar eu îi răspunsesem, cu mult bun-simț, că făcuse, pesemne, o confuzie.

— Cu toții îmbătrânim, îi spusesem eu, încercând să închei discuția cu tact. Trebuie să plătim prețul anilor care ni se adună în spate...

Ce să zic? Ciudat, dar vorbele mele nu făcuseră decât s-o irite și mai tare. După ce-mi trântise în față că totul i se părea foarte straniu și că era uitită de reacția mea, plecase valvărtej și, cred eu, se dusese drept la colonelul Protheroe — genul de om căruia îi place să facă scandal cu fiecare prilej care i se oferă. Și asta făcuse și atunci. De un lucru îmi pare rău — că se nimerise să fie într-o miercuri. Miercurea dimineață trebuie să țin lecții la școală

parohială, iar asta mă face să fiu foarte nervos și tulburat întreaga zi.

— La urma urmei, trebuie să se distreze și el puțin, a zis soția mea, de parcă încerca să rezume totul dintr-o perspectivă nepărtinitoare. Pe el, nimeni nu-l măgulește, nimeni nu-i spune „dragă domnule vicar“, lui nimeni nu-i brodează papuci din aceia de casă, oribili, și nimeni nu-i dă șosete în dar, când vine Crăciunul. Și nevastă-sa și fiică-sa s-au săturat de el până peste cap. Pesemne că-i place să se creadă și el important, măcar într-o privință.

— Bine, dar n-ar trebui să fie aşa de agresiv, am replicat eu, destul de iritat. Cred că nici nu și-a dat bine seama de ceea ce spunea. Vrea să verifice toate registrele bisericii, ca să nu existe vreo delapidare. Chiar aşa s-a exprimat, „delapidare“! Ce-o fi crezând, că am început să fur din banii bisericii?

— Pe tine n-are cine să te bănuiască, dragule, mi-a răspuns Griselda. Toată lumea știe că ești demn de încredere... ceea ce, la urma urmei, este un prilej minunat. Știi ce mi-ăș dori? Să iei câte ceva din fondurile S.P.G.¹ Niciodată nu mi-au plăcut misionarii, nu pot să-i suport.

¹ Society for the Propagation of the Gospel in Foreign Parts – o organizație de misionari ai Bisericii Anglicane, înființată în 1701. (n.red.)

Aș fi vrut să-o dojenesc pentru ceea ce auzisem, dar tocmai atunci a intrat Mary, aducând o bu-dincă de orez, nu tocmai coaptă. Am încercat să protestez slab, dar Griselda a spus că japonezii nu mănâncă orezul decât aşa, pe jumătate făcut, și că tocmai de-asta sunt aşa de inteligenți.

— Ba chiar aş spune că dacă ai mâncă o bu-dincă la fel ca asta, în fiecare zi, până duminică, ai ajunge să ţii o predică minunată.

— Doamne ferește, m-am înfiorat eu, apoi mi-am continuat vorba: Protheroe vine încoace mâine-seară ca să ne uităm împreună în registre, aşa că astăzi trebuie să-mi sfărșesc discursul pentru C.E.M.S.¹ Am căutat niște referințe în Realitatea canonicei Shirley, și m-am lăsat prinse de ea în aşa măsură încât n-am lucrat cât mi-ăș fi dorit. Tu ce faci după-amiază, Griselda?

— Îmi fac datoria, ca orice soție bună de vicar. La patru și jumătate – ceai și bârfă.

— Și cine o să vină?

Cu o sclipire de virtute pe chip, Griselda a început să numere pe degete.

— Doamna Price Ridley, domnișoara Wetherby, domnișoara Hartnell și înfricoșătoarea Miss Marple.

¹ Church of England Men's Society – Asociația Membrilor Bisericii Anglicane (n.red.)

— Mie, unuia, Miss Marple îmi place, am comentat. Măcar are simțul umorului.

— Dintre toate scorpiile din sat, ea e cea mai rea, s-a opus Griselda. Știe tot ce mișcă și trage cele mai îngrozitoare concluzii.

După cum am mai spus, Griselda e mult mai Tânără ca mine. Eu, la vîrsta mea, am ajuns să recunosc că ideile cele mai groaznice sunt, în general, adevărate.

— Ei, de la mine să nu te aştepți să particip la ceaiul tău, Griselda, a spus Dennis.

— Bestie!

— Păi, ce să zic, astăzi chiar am fost invitat la tenis la familia Protheroe.

— Bestie! a repetat Griselda.

Prudent, Dennis s-a retras, iar eu și Griselda ne-am dus în biroul meu. Ea s-a așezat pe masa de lucru și a început:

— Mă întreb cu ce-o să fiu servită astăzi la ceai. Probabil că se va povesti despre doctorul Stone și domnișoara Cram, și poate și de doamna Lestrade. Că veni vorba, am trecut ieri pe la ea, dar n-am găsit-o. Da, da, precis că vom avea la ceai câte ceva despre doamna Lestrade. E foarte misterios, nu crezi, cum a apărut ea aşa din senin, a închiriat o casă aici și cum nu iese aproape niciodată. Te duce cu gândul la o poveste polițistă. Știi tu... „Și cine să fi fost ea, această femeie

misterioasă cu chipul frumos și palid? Ce se-a cundeau în trecutul ei? Nu știa nimeni, iar în jurul ei plutea un aer sinistru.“ Cred că numai doctorul Haydock știe câte ceva despre ea.

— Citești cam prea multe povești polițiste, Griselda, am dojenit-o eu blând.

— De tine ce să mai zic? mi-a replicat. Mai deunăzi, pe când erai închis aici, scriindu-ți predica, am căutat peste tot *Pata de pe trepte* și, în cele din urmă, am intrat să te-ntreb dacă n-ai văzut-o pe undeva, și când colo, ce găsesc?

Am avut bunul-simț să roșesc.

— Am luat-o fără să mă gândesc. Mi-au căzut ochii pe o frază și...

— Știu cum e cu frazele astea pe care-ți cad ochii, a spus Griselda și a început să citeze, solemn: „Și-apoi se întâmplă un lucru foarte straniu – Griselda se ridică, străbătu camera și-și sărută cu multă afecțiune bărbatul de vîrstă mijlocie“.

După care, a făcut exact ceea ce spusese.

— Și asta și se pare ție straniu? am întrebat.

— Firește. Îți dai tu seama, Len, că m-aș fi putut mărita cu un ministru, cu un baronet, cu un afacerist foarte bogat, cu trei funcționari plus un fluieră-vânt foarte atrăgător, și totuși te-am ales pe tine? Nu te-a uimit asta?

— Pe-atunci, da, i-am răspuns. M-am întrebat adesea de ce-ai făcut-o.

Griselda a râs.

— M-am simțit atât de puternică, a șoptit ea.
Toți ceilalți mă considerau pur și simplu minunată și, firește, ar fi fost foarte bine pentru ei să pună mâna pe mine. În schimb, pentru tine reprezint exact genul de persoană pe care-o detești și cu care nu poți fi de acord, și totuși nu mi-ai putut rezista. Vanitatea mea nu s-a lăsat învinsă. E așa de plăcut să fii păcatul tainic și încântător din viața cuiva, decât să-i fii lumina ochilor. Ștui că te stingheresc groaznic și că te irit mereu, și totuși mă iubești la nebunie. Așa e, nu?

— Firește că țin foarte mult la tine, draga mea.

— Vai, Len, de fapt mă adori. Nu-ți aduci aminte când am rămas peste noapte în oraș, ți-am trimis o telegramă pe care n-ai primit-o pentru că sora femeiei de la poștă tocmai naștea doi gemeni, așa că ea a uitat s-o dea mai departe, iar tu te-ai tulburat așa de tare încât ai sunat la Scotland Yard și ai făcut mare tărăboi?

Există unele momente de care nimănui nu-i place să i se reamintească. E adevărat că mă purtasem prostește atunci, așa cum nu-mi stă în fire.

— Dacă nu-ți e cu supărare, draga mea, aş vrea să trec la treabă pentru C.E.M.S., i-am spus.

Griselda a oftat adânc, a supărare, mi-a ciufuit părul din creștet, l-a aranjat la loc, și mi-a răspuns:

— Nu mă meriți. Zău că nu. O să mă îndrăgoșesc de un artist. Să știi că așa am să fac, promit. Ia gândește-te ce scandal o să iasă în parohie.

— Și-acuma sunt destule scandaluri, am protestat eu slab.

Griselda a râs, mi-a trimis prin aer un sărut, și a plecat prin ușa-fereastră.